

Ridicat... „din mijlocul tău”

Luni, 20 septembrie 2010

Gili Cârstea

„Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de el!” (Deut 18:15).

Nu au ascultat de El.

De ce oare?

Nu era întreaga lor teologie fundamentată pe Moise? Când L-au respins pe Hristos, argumentul lor a fost că „au pe Moise,” și este deci de ajuns. Cum „îl aveau” pe Moise, dacă nu au reușit să vadă în declarația lui explicită natura și misiunea profetului pe care Îl așteptau?

De ce nu au ținut cont de detaliile precise oferite de Moise, că proorocul va fi „ca mine,” ridicat „din mijlocul tău,” și „dintre frații tăi”?

Speranța că „Sămânța femeii” – și nu vreo altă sămânță – va zdrobi capul Șarpelui a fost nutrită de fiecare mamă din Israel, încă de la porțile Edenului. Mii de ani s-a predicat în acea biserică fericita nădejde că „fiul lui David” - și nu vreun alt fiu – va ridica pe Israel din ruina spirituală și națională în care se scufunda generație după generație.

Și totuși, atunci când a apărut printre ei, respectând fără abatere profeția lui Moise și credința populară că Salvatorul va veni din mijlocul lor, nu L-au recunoscut, nu L-au primit și n-au urmat recomandarea lui Moise de a asculta de El.

Profetul despre care vorbise Moise nu fusese ideea lui Dumnezeu, ci rezultatul necredinței lor. Dacă ar fi avut încredere în oferta lui Dumnezeu de pe muntele Sinai, n-ar mai fi fost nevoie să fie ridicat din mijlocul lor un profet ca Moise:

„Astfel el va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: „Să nu mai aud glasul Domnului, Dumnezeului meu, și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor.” Atunci Domnul mi-a zis: „Ce au zis ei, este bine. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu” (Deut 16-18).

Acest pasaj repune în discuție întreg planul de mântuire, deschizând un orizont cu totul nou și tulburător peste întregul concept al mării controversate. Dacă ascultau ce avea de spus Dumnezeu la Sinai, nu mai era nevoie de un profet în viitor, care să le

comunice planurile lui Dumnezeu. La fel, dacă Adam și Eva nu alegeau versiunea diavolului, istoria rasei umane ar fi fost cu totul alta. Toate acestea ne spun că implicațiile conflictului dintre păcat și neprihănire sunt mult mai profunde decât le-am perceput noi până acum.

Declarația din Deuteronomul nu lasă umbră de îndoială că marea controversă trebuia, era prevăzută, și urma să se încheie cu totul diferit de ceea ce cunoaștem noi astăzi. Dacă Israel accepta *hypostasis* la Muntele Sinai, Dumnezeu făcea cu ei ceea ce a promis în Ieremia 31, în Ezechiel 36, eroarea fatală din Eden era reparată, omenirea era conectată din nou la izvorul vieții, iar marea controversă era încheiată fără întârziere.

Biserica de astăzi calcă exact pe urmele lor, refuzând legământul cel veșnic, refuzând „implantarea neprihăririi” spre a corecta eroarea și păcatul, continuând să născocoască „metode și planuri” în promovarea neprihăririi.

Ni s-a spus că planul lui Dumnezeu în sanctuar a fost, pentru prima oară de la căderea lui Adam, realizat în Hristos (DA 161). Dar noi, ca și iudeii, ne astupăm urechile și închidem ochii. Omenescul unit cu divinul este anatema printre noi.

„Ziua aceea” va fi întuneric și nu lumină, pentru cei care n-au dorit să înțeleagă că Hristos este întâiul nostru născut, ridicat „din mijlocul nostru,” și pe care L-am „străpuns” (Zah 12:10) deoarece propunea o altă omenire decât aceasta pe care o iubim noi, cei înhămați la proiectele pomului cunoștinței binelui și răului.